स भोगान् विविधान् भुञ्जन् रत्नानि विविधानि च । कथितो धृतराष्ट्रस्य विवर्णो हरिणः कृशः । १३५
अन्वजानात्ततो द्यूतं धृतराष्ट्रः सुतप्रियः । तच्छ्रुत्वा वासुदेवस्य कोपः समभवन्महान् ।
नातिप्रीतमनाश्चासीद्विवादांश्चान्वमोदत । द्यूतादीननयान् घोरान् विविधांश्चाप्युपैक्षत ।
निरस्य विदुरं भीष्मं द्रोणं शारद्वतं कृपं । विग्रहे तुमुले तस्मिन् दहत्त्वत्रं परस्परं ।
जयत्सु पाण्डुपुत्रेषु श्रुत्वा सुमहदप्रियं । दुर्योधनमतं ज्ञात्वा कर्णस्य शकुनेस्तथा ।
धृतराष्ट्रश्चिरं ध्यात्वा सञ्जयं वाक्यमब्रवीत् । शृणु सञ्जय सर्व्वं मे न चासूयितुमर्हसि । १४०
श्रुतवानसि मेधावी बुद्धिमान् प्राज्ञसम्मतः । न विग्रहे मम मतिर्नच प्रीये कुलक्षये ।
न मे विशेषः पुत्रेषु स्वेषु पाण्डुसुतेषु वा । दृढं मामभ्यसूयन्ति पुत्रामन्युपरायणाः ।
अहं त्वचक्षुः कार्पण्यात्पुत्रप्रीत्या सहामि तत् । मुह्यन्तं चानुमुह्यामि दुर्योधनमचेतनं ।
राजसूये श्रियं दृष्ट्वा पाण्डवस्य महौजसः । तच्चावहसनं प्राप्य सभारोहणदर्शने ।
अमर्षणः स्वयं जेतुमशक्तः पाण्डवान् रणे । निरुत्साहश्च संप्राप्तुं सुश्रियं क्षत्रियोऽपि सन् । १४५
गान्धारराजसहितश्छद्मद्यूतममन्त्रयत् । तत्र यद्यद्यथा ज्ञातं मया सञ्जय तच्छृणु ।
श्रुत्वा तु मम वाक्यानि बुद्धियुक्तानि तत्त्वतः । ततो ज्ञास्यसि मां सौते प्रज्ञाचक्षुषमित्युत ।
यदाश्रौषं धनुरायम्य चित्रं विद्धं लक्ष्यं पातितं वै पृथिव्यां । कृष्णां हृतां प्रेक्षतां सर्व्वराज्ञां तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय ।
यदाश्रौषं द्वारकायां सुभद्रां प्रसह्योढां माधवीमर्जुनेन । इन्द्रप्रस्थं वृष्णिवीरौ च यातौ तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय ।
यदाश्रौषं देवराजं प्रवृष्टं शरैर्द्दिव्यैर्वारितं चार्जुनेन । अग्निं तदा तर्पितं खाण्डवे च तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय । १५०
यदाश्रौषं जातुषाद्वेश्मनस्तान्मुक्तान्पार्थान्पञ्च कुन्त्या समेतान् । युक्तञ्चैषां विदुरं स्वार्थसिद्धौ तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय ।
यदाश्रौषं द्रौपदीं रङ्गमध्ये लक्ष्यं भित्वा निर्जितामर्जुनेन । शूरान्पाञ्चालान्पाण्डवेयांश्च युक्तांस्तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय ।
यदाश्रौषं मागधानाम्वरिष्ठं जरासन्धं चत्रमध्ये ज्वलन्तं । दोर्भ्यां हतं भीमसेनेन गत्वा तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय ।
यदाश्रौषं दिग्जये पाण्डुपुत्रैर्वशीकृतान्भूमिपालान् प्रसह्य । महाक्रतुं राजसूयं कृतञ्च तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय ।
यदाश्रौषं द्रौपदीमश्रुकण्ठीं सभां नीतां दुःखितामेकवस्त्रां । रजस्वलां नाथवतीमनाथवत्तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय । १५५
यदाश्रौषं वाससां तत्र राशिं समाक्षिपत्कितवो मन्दबुद्धिः । दुःशासनोगतवान्नैव चान्तं तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय ।
यदाश्रौषं हृतराज्यं युधिष्ठिरं पराजितं सौबलेनाक्षवत्यां । अन्वागतं भ्रातृभिरप्रमेयैस्तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय ।
यदाश्रौषं विविधास्तत्र चेष्टाधर्म्मात्मनां प्रस्थितानां वनाय । ज्येष्ठप्रीत्या क्लिश्यतां पाण्डवानां तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय ।
यदाश्रौषं स्नातकानां सहस्रैरन्वागतं धर्म्मराजं वनस्थं । भिक्षाभुजां ब्राह्मणानां महात्मनां तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय ।
यदाश्रौषमर्जुनं देवदेवं किरातरूपं त्र्यम्बकं तोष्य युद्धे । अवाप्तवन्तं पाशुपतं महास्त्रं तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय । १६०
यदाश्रौषं त्रिदिवस्थं धनञ्जयं शक्रात्साक्षाद्दिव्यमस्त्रं यथावत् । अधीयानं शंसितं सत्यसन्धं तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय ।
यदाश्रौषं कालकेयास्ततस्ते पौलोमानो वरदानाच्च दृप्ताः । देवैरजेया निर्जिताश्चार्जुनेन तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय ।
यदाश्रौषमसुराणां वधार्थे किरीटिनं यातममित्रकर्षणं । कृतार्थं चाप्यागतं शक्रलोकात्तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय ।
यदाश्रौषं वैश्रवणेन सार्द्धं समागतं भीममन्यांश्च पार्थान् । तस्मिन्देशे मानुषाणामगम्ये तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय ।